

1. fejezet

Egy mágus belép a céhbe

Az üvegcsében egy különös folyadék csepegett, és ez a monoton hangfolyam még csak tovább nyújtotta az amúgy is unalmas várakozás óráit. Füstölgő pipa feküdt az asztalon a szanaszét heverő pergamenek között, és a csepegés hangját lúd-toll halk sercegése törte meg időnként, ahogy a papírt szántotta. Kint hullottak a levelek, az ős szele kergette őket, és a tanonc felállt, hogy becsukja az ablakot.

De ahogy odalépett, egy lámpás fényét pillantotta meg, ami kétségkívül a házához közeledett. Ritka a vendég ebben az órában, ezért a botját a székhez biztonságos közelbe helyezte. Nem egy gyorsan és rázkódva közeledő fénypont volt ez, ahogy a szekereknél szokott lenni, inkább gyalogos foghatta a kezében a fény forrását. Ez esetben nem valószínű, hogy mesz-sziről jön, bár a szomszédság eléggé magának való személyekből állt, így nem kis kíváncsisággal várta az érkezőt.

Az illető csoszogott, és időnként halk koppanás jelezte, hogy botot tart a kezében. A tanonc kilépett az ajtón, és elindult előre.

– Mester!

A fák körvonalai közül egy szakállas alak bontakozott ki, bal kezében egy mives varázsbottal.

– Miért nem azzal világít uram? – mutatott rá a fiú.

– Nem akartam feltűnést kelteni.

Belépett, és nagyot szippantott a levegőből. Vizslató tekintettel pillantott körül, majd elégedettséget sugárzó arccal

mélyen a másik szemébe nézett.

– Látom fiam, gyorsan tanulsz. De óvatosan a varangymohával. Főleg a Nyugatországból érkezővel.

– Honnan...

Az öreg huncut módra elmosolyodott.

– Az orrom a régi, Marden. Az a régi. Bár nem értek mindenhez, ami a mágia hatalmas világát jelenti, a rendem főnöke szerint a bájos és haragos herbáriák kiszimatolására érkeztem erre a világra. Csak a lábaim vinnének oly gyorsan, mint tavaszomon. Fiam, adj kérlek mesterednek valamit inni.

– Sietek! – tűnt el a rönkház hátsó helyiségeinek egyikeben a fiatal.

A mágus leült egy székre, és alaposabban is szemügyre vette a helyiséget. Sok papír hever az asztalon, poharak szanaszét, itt bizony kemény munka folyik. Egy lombikból sárga folyadék csepeg, a sarokban pedig a tűz mellett a házigazda fekete macskája gubbaszt. A kandalló felett az évszázados fapolcon könyvek tengere, pár nagyító, és a legfontosabb kellék egy fiatal feltörekvő tehetség számára: a nagy üst. Most éppen feladatára várva, tisztára súrolva hevert jobbra a kandallótól egy kicsi asztalon. A mester erőt vett magán, és odasétált.

Megérintette, megtapogatta, és megállapította, hogy ez bizony mestermunka. Örömmel töltötte el, hogy a tanítvány kezd megtollasodni, hiszen erre a fontos eszközre nem lehet eleget költeni, nem mindegy, hogy ki készíti el. Bizony csak a Baglyas vidék kovácsai és drótosai képesek ily kifinomultságra. Reze fénylő, akasztói erősek, megpöccintve szépen zenél, akár a törpék cintányérjai.

Közben megérkezett Marden egy palackkal a kezében.

– Mester, ez itt egy 10 éves vörös. Még akkor tettem félre, mikor megjöttek a kereskedők Hamvasoromba, és Osbert

fogadós betárolt belőle.

A ház a birodalom koronázó városától lóháton tíz percre lévő kis faluban állt. Ha valaki a környékről a városba megy valamiért, általában Osbert fogadójaiba is betér pletykálni a helyiekkel.

– Miért nem költözől be? – kérdezte a mágus.

Marden meglepetten nézett rá.

– Hamvasoromba? És az erdő? A fák? Itt a faluban sokkal nyugodtabb a világ. Csak hallgatom a madarak csipogását, figyelem az őzeket. Markolni lehet az étert és szikrázik minden az élettől. – Elhallgatott, majd folytatta – Nézze azt a követ ott az asztalon. Én csak arra használok, hogy ne vigye el a huzat a papírjaimat, de a patak mire használta? Látja ezeket a repedéseket és kopásokat? Eonokon át csak mosta a víz, majd ha partra tévedt, repesztette a jég, és harapdálta a szél. A városban minden simára csiszolt, és a szekerek zajától nem hallom a szelet. Csak itt tudok dolgozni és tanulni, mesterem.

Az öreg közben pipára gyújtott, és jóleső elégedettséggel hallgatta tanítványa szavait. Ahogy nézte tenni akarástól kipirult arcát és figyelte karlejtéseit, fiatal önmaga jutott eszébe. A fiú mintegy öt percben összefoglalta, hogy miért szereti a vidéket, ami azért még mindig közel volt a városhoz, de ez az öt perc összecsengett egész eddigi életével.

– Szépen beszélsz, Marden, nagy varázsló leszel. Napkelte után megkeresem a rendfőnököt, és elővezetem a jelentkezésedet.

Marden szája elkerelkedett, szeme elpárásodott.

– Mester... én nem is tudom hogyan...

– Hallgass, amíg hozzád beszélek! Mostantól az én nevem neked Arlo Elderidge a Kékfenyvesi, a beavatód. Készülj a holnapra, mert korán kelünk. Hacsak nem terveztél mást, a

kísérleted végeztével tedd el magad, és aludj mélyen!

* * *

Winslow király uralkodásának kezdete óta két főmágus is menesztve lett, a jósda bezárt, és a keleti szigeten élő hordák két utazó monolitot is leromboltak, így a szövetség közti közvetlen kapcsolattartás ellehetetlenedett. Egy ideje csak tengeri úton lehetett kereskedni, mert a hidakat is ellenőrizték a banditák, viszont kalózhajók tűntek fel rendre az Északi-tengeren a kalmárok nagy bánatára. Ez a sziget, melyet északról havas hegyek vettek körül lombhullató fákkal, délen pedig sivatagosodó part övezte, a Nagy Ködös Tenger közepén terebélyesedett sok száz kisebb szirttel és további szigettel. A'Nagtoth nemzetségből származó Winslow király egy hanyatló birodalom uralkodójaként próbálta egyben tartani a nemességét, és viszonylagos jólétben tartani a népet, valamint felügyelni a szigetvilág összes furcsa teremtményét beleértve intelligenseket és ostobákat, bűbájosokat és egyszerűeket.

A környékbeli kisebb birodalmak civódásaiból ezidáig sikerült kimaradnia, bár az előbb említett hajós banditák időnként le-lecsaptak a szállítmányokra, és ha jó kedvük volt, a legénységet útjukra engedték, ha nem, hát senki nem tért többet haza a kikötőbe. A keleti sziget mocsaras és általában félhomályban megbúvó lápjai között hidrák és hasonló csúszómászók éltek, valamint a goblinok négy nemzetsége székel titokzatos, labirintusszerű domb- és hegyvidékein. Velük hűvös, de diplomatikus viszonyt tartott fent az uralkodóház, ami tanácsos is volt, mert használható erejű mágiával bírtak, és rendkívül kapzsi népség volt az övék. Különösebb hatalomvágy nem kergette őket, de az okosabbjai az üzletben ravaszak és kíméletle-

nek voltak.

Délen a Surami sivatag terült el, amit egy keskeny tengeri csatorna választott el a bányaszigettől. Pár hídon lehetett átjutni, amelyek a közelebb eső részeket kötötték össze. A kapzsiság ott is jelen volt, a vámszedők kemény díjakat szabtak, nem mintha túl sokan akartak volna a kietlen és élettelen szigetre belépni. Egy ősi monda szerint ott portyázott a Kitekert Nyakú Szellem, aki nem volt más, mint A'Nagtoth egyik unokaöccse, aki ezerötyszáz éve zendülést keltett, majd annak leverése után száműzetésre ítéltetett. Hanem ezt nem betartva megpróbált betörni a palota kincstárába, de rajtakapták és kivégezték. A holttest fejét hátra csavarták, hogyha feltámad csak hátrafelé, botladozva tudjon járni. A monda aztán azt is elmeséli, hogy a Kősiivatagban egy nekromanta napokon át küzdött a feltámasztásán, de ez nem járt sikerrel, helyette a lelkét idézte meg a jelen világba, ami azóta ott kísért. Egyesek szerint a szellem megölte a nekromantát. De ez csak egy mítosz, gyerekeket riogatnak vele.

A valóság az volt, hogy a kötengerben voltak a birodalom legfontosabb bányái, ahol törpék dolgoztak, és kereskedtek a királlyal. Ez volt szinte az egyetlen forgalom oka a hidakon. Egyáltalán nem meglepő körülmény, hogy a törpék sem voltak híján a kapzsiságnak, sőt, ha már itt tartunk, maga Winslow király sem.

Most, egy szürke őszi napon a Hagyma havában két varázsló közelített Hamvasorom délnyugati határához. Egy öreg lovon és tanítványa számárháton. A tanítványról ránézésre egyáltalán lehetett sejteni, hogy mely hivatást szeretné művelni idővel, hiszen egyszerű, a környékbeli átlagemberek által viselt posztóruha volt rajta, oldalán tarisznnya.

– Arlo, öreg tanítóm, voltaképpen hogyan jöttél el hoz-

zám tegnap?

Az öreg felocsúdott mély gondolataiból.

– Igen... Hmm, bányászok hoztak a fővárosba délről. Az alku tárgya az volt, hogy ők elhoznak, én meg megvédem őket az éjszaka lidérceitől.

– Na de gyalog érkeztél a házamhoz.

– Elkanyarodtak a kedvemért. Fizettem tíz rézgarast a vezetőjüknek azzal, hogy hozzon el egy lovat Osberttől. Először kétkedtek, hogy ez menni fog-e, de megmondtam nekik, hogyha megemlítik Osbertnek a... hmm... szóval megoldottam. De most kérlek, csitulj el egy kicsit, fiatal barátom, mert megérkezünk a kapuhoz.

* * *

Hogy a nép mivel múlatta idejét a nagy városban, az sok mindentől függött. Volt a felső réteg, akiknek sok tennivalójuk nem volt az életben legfeljebb a javaik számba vétele időről-időre. Ők Hamvasorom északkeleti felében laktak a Kis Kopáros és a Keleti Kopáros mellett, nagy uradalmi házakban. Errefelé hangosak voltak az utcák a mulatozásoktól. Az alsó és egyben legnagyobb városrészben főleg kereskedők és iparosok éltek, valamint itt voltak a tisztviselők hivatalai is. Nyugaton a templomnegyed szegélyezte a várost, de egyébiránt errefelé működtek az iskolák és a kovácsműhelyek, valamint a lóistállók. Délen húzódtak meg a szegények a kapuk közelében, ahol a legnagyobb sikerrel lehetett az átutazóktól kéregetni.

A várost a Terje folyam szelte ketté. Hamvasorom vendégváró verse ekképpen szólt:

*Domb és cserje,
kő és perje.
Falakkal ölelt,
itatja a Terje.*

Ez a kis üdvözlő díszelgett a város összes nagy kapuján melyből összesen négy volt.

Északon emelkedett a látóhatár fölé a Nagy vulkán, amit a Halál mocsár választott el a várostól. Ha éppen aktív kedvében volt, és lávafolyamok jelentek meg, amik eljutottak a vizekig, hatalmas gőzfelhők szálltak fel, rejtélyes ködbe burkolva az egész látóhatárt. Délkeletről szintén lápvidék, a Fekü mocsár húzódott, amin a veszélyekkel teli Karszt út vezetett a Belső-révhez kanyarodva. Ezen érkezett délről a mágus a bányászokkal.

* * *

Hamvasorom nyugati kapuján belépve a Nyugati-tér után húzódik a leégett városrész, amit részben elkezdtek már újraépíteni. A lehangelő látványt nyújtó kormos kőfalak után két utcányira következett a piactér, ahol amit nem lehetett kapni, azt az egész birodalomban nem lehetett kapni. Most is nagy volt a nyüzsgés, mindenfelé szekerek és patás állatok vonultak éktelen hangzavarral. Sült hús és sör szaga terjengett a levegőben, és kofák rikkantották világnak a portékájukat utcahosszat. A palota melletti nagy kútnál megittatták a lovat és a szamarat, majd egy kis pihenő és némi fogadóban elköltött reggeli után megérkeztek a Mágusok Tornya elé.

– Marden, a renden belül vannak bizonyos szabályok. Te addig nem szólalhatsz meg, amíg nem vagy tag. Csak ha

kérdeznek. Ha a rendfőnök úgy ítél meg, hogy felvételt nyehetsz, akkor már szabadon járhatsz a nyilvános helyeinkre, és szóba elegyedhetsz bárkivel... Figyelsz fiam?

– Hogyne mester.

– Maida rendfőnök, a megyei céhházunk leghatalmasabb varázslónője fog minket fogadni személyesen. Na menjünk.

Hatalmas faajtón háromszor koppantott a botjával, mire az zengve, nyikorogva kinyílt. Tömjén és jázmin illat áradt kifelé. Kőjárda következett, majd sok-sok lépcső után áthaladtak a fűvészkerten. Az öreg korát meghazudtolva lépkedett előre, majd botjával integetve és fejét biccentve köszöntött pár süveg alakot, akik a kert túloldalán teázgattak. Még egy ajtón kellett áthaladni, és egy bíborvörös teremben találták magukat. A fiúnak elállt a lélegzete a látványtól.

Arlo odasúgta a fülébe:

– Maida illuzionista, ne lepődj meg, ha esetleg...

Éppen időben szólt, ugyanis a terembe berepült egy nagy kék madár, majd leszállt egy karosszék elé. Fejét forgatva, jobbra-balra nézve kattogott párat a csőrével, ezután pedig egy lenyűgöző átalakulás vette kezdetét. A madár lábai nőni kezdtek, a tollaiból talár formálódott, a bóbíta átalakult hosszú göndör hajjára, és pár szempillantás után egy törékeny nő állt előttük. Fejét felemelte, lassan kifújta a levegőt, és ugyanolyan lassan kinyitotta a szemét. Meghajoltak egymás felé Arloval, majd leplezetlen kíváncsisággal kezdte vizslatni Mardent.

– Úrnő...

– Hallgass... – nézett rá szelíd dorgálással Arlo.

Maida azonban szemlátomást nem vette zokon a félszeg megszólítást. Helyette beszélni kezdett angyali hangon:

– Marden, aki Thanebal fia vagy, mestered és tanítód felterjesztett a Mágusok Céhének tagságára, azon belül tanonc rangban, azon belül a főzet- és anyagbűbájolók iskolájába, azon belül a belhoniak osztályába. Lépj közelebb, hadd nézzek meg jobban.

A fiú odalépett a karosszékhez, a nő pedig felállt. Kezeit a fejére tette, és egy jó darabig így álltak. A helyiség magasra épített ablakain besütött az őszi napsütés, néha a szellő neki-csapkodta a fűzfa ágait az ablaknak. A nagy szék körül bársony függönyök lógtak pompás színekkel felöltöztetve a helyiséget. Lantok és kobzák hangja jött a távolból, aláfestésnek erdei madarak csiripeltek innen – onnan. Aztán rájött, hogy ez csak a fejében lehet, főleg azért, mert amikor magához tért, ott állt a terem közepén a két mágus pedig egy asztal mellett ült, bort iszogatva. Kábán és kérdően nézett rájuk. Majd Maida mosolyogva szólította meg:

– Üdv a Mágusok Céhében ifjú alkimista!

* * *

A város alatt labirintusszerű csatornarendszer húzódott. Még a negyedik század uralkodói építették, amikor a tengerentúli invázió idején a falvakat és városokat fosztogató hordák söpörtek végig A'Nagtoth szigetein. Nem egyszerű csatornák voltak ezek, hanem helyenként kiterjedt termékké fejlődtek, néhol szakadékok övezték, illetve titkos kamrákat is rejtett a mélység. Egy részük beomlott, másokat beomlasztottak, vagy lezártak az évszázadok során. Jelen korban nem élt a környéken olyan ember, akinek pontos ismerete lett volna ezekről a zegzugos folyosókról, a térképek meg idővel elvesztek vagy megsemmisültek. Vállalkozó szellemű felfedezők szoktak néha

belevágni, hogy kikémleljék a föld alatti rendszert, de nem egy közülük elmeháborodottan tért vissza, másokat ki kellett menteni, és gyakori volt az is, hogy az illető örökre eltűnt.

Mondják, hogy gonosz szellemek tanyáznak odalent, és szól egy történet az Öreg Patkánykirályról, aki újhold idején feljön a felszínre, és megmérgez néhány kutat. Majd a város kapui közül az egyikén távozik, és a láposokon belül régi elfeledett barlangokon jut vissza a csatornába. Sok olyan járat is épült, ahol ki lehet jutni a városból. A leghosszabb ilyen folyosó mérföldeken át húzódik nyugati irányba.

De természetesen a csatornák nagy része nem veszélyes, gyakorta járnak le takarítani őket, de céhek is választják klubhelynek, illetve van, aki odalent lakik. Például Xarfax a feketemágus, aki állítólag kétszáz évnél is öregebb, és nem eszik, nem iszik semmit. Ritkán látni a város utcáin, mert a Nagy Vulkan felé vezető egyik alagúton jár–kel, és általában nincs sok mindenre szüksége a városban kapható dolgokból. Amióta a Mágusok Céhe elfordult a feketemágiától, azóta a nekro– és feketemágusok megtűrt személyek a birodalomban. Az alku szerint intelligens lénynek nem árthatnak. Aki ilyet tesz, veszthelyre kerül. Tekintettel arra, hogy Xarfax rezidenciája a temető mellett található, rebesgetik, hogy undorító praktikáihoz a föld alatt szerzi be a hozzávalók egy részét. Hatalmát illetően pedig csak az szolgáljon bizonyítékként, hogy hozzá még a Mágusok Céhe küldöttjei sem szívesen kopogtatnak be. Ezek a látogatások rövidek, kevés szó hangzik el, és a küldöttek általában fél óránál többet nem bírnak lent maradni. Xarfax valahogy képes behatolni az elméjükbe. Csak magas szintű illuzionisták képesek vele szemben megtartani a töretlen akaratukat. Na meg az Andabaták és az Érintett Lovagrend tagjai. E két kaszt nem rendelkezik aktív varázserővel, de erős passzív, éteri védelem-

mel vannak felruházva, és a szigetvilág legsikeresebben küzdő harcosaiként tartják őket számon. Ritkán látogattak Hamvasoromba. Előbbiek székhelye az Északi Elefánt Szikláknál épült pár évszázada, az Érintettek meg titokban működtek időtlen idők óta, igazából senki nem tudta, honnan jönnek, vagy hová mennek. Barátságosak voltak és segítőkészek, de a származásukról soha nem beszéltek senkinek.

Ezen előzmények után elképzelhető, hogy Marden bizonytalan érzéssel vette tudomásul, hogy első küldetése a csatornarendszerbe vezet. Kísérőnek egy törpe bányászt és egy kapuőrt rendeltek ki mellé, akik szintén nem gondolták, hogy ez lesz életük kalandja. Hajnalban találkoztak a leégett negyednél.

– Ez kinek az ötlete volt? – szegelte neki a kapuőr.

Valószínű, hogy a törpe sem gondolta máshogy, bár ő higgadtabbnak tűnt, és csak szimplán pökött egyet a válla felett, miközben a fejszáját használta támasztéknak.

– A rendemé – jött a rövid válasz. A hangsúlyból kicsengett némi büszkeség és hibáztató hangnem is.

– Nem vagy egy kicsit fiatal a varázsláshoz? – szólalt meg a törpe.

Marden nem méltatta feleletre, helyette a csapóajtóra mutatott, amelyen egy nagy karika jelezte, hol kell megragadni. Ketten nekiveselkedtek a kapuőrrel, de meg sem mozdult. Az őr szemrehányóan pillantott alacsony termetű bajtársukra, aki beletűrt a szakállába, majd elhessegette őket az aknafedőtől. Megragadta a karikát, és nagyot rántott rajta. A csapóajtó körül repedezni kezdett a kő, majd még egy nekirugaszkodás, és csikorogva eltávolodott a talajtól. A törpe nem is lacafacázott sokat, azonmód beugrott a lyukba, és elindult a létrán előre. Marden szégyellte volna, ha ő megy hátul, ezért megindult, de a kapuőr elé állt.

– Hogyne, persze... Aztán hallgathatom, hogy én mentem le harmadiknak. Azt javaslom, vigyázz magadra fiacskám, különben mi ezzel a töpörtyűvel meg leszünk fenýítve! – majd a fáklyát tartva követte a törpét.

Vegyes érzelmekkel követte őket. A föld alatti rendszer egy szélesebb részén hatoltak be. Már a csatornafedő is jelezte, hogy jó régen járhatott erre bárki is. Néhol víz csepegett a mennyezetről, és a fáklyák fényében pókhálók virítottak imitt – amott. Lépteik hangja messzire kongott, ahogy a tócsákat ug-rálva kerülgették ebben az egészen szurreális környezetben. Furcsa szag terjengett. Nem az a kimondott csatornabűz, inkább valami penész dolgozhatott itt lent. Oszlás is érződött, néhány állat itt lehelhette ki a lelkét nemrég. Az irány és az eltelt idő alapján nagyjából most haladhattak át a várfal alatt, és ezen a részen enyhe lejtéssel folytatódott tovább a vaksötétben a járat. A falakon időnként nyilak jeleztek bizonyos haladási irányokat, és rajzok is voltak kiakasztva. A feliratok nagy része mára olvashatatlaná vált, párat meg eleve olvashatatlanul varkarhattak fel. Az út nemsokára kétfelé ágazott. Marden a bal oldali járat felé intett.

– Remélem, tudod mit csinálsz – zsörtölődött a kapuőr.

– Ha nem idegesítenél fél percenként, tudnék koncentrálni – csitította le a fiú. – Most egy régi ajtót keresünk. Vastag, rozsdás lánc lóg rajta. Az ajtó mögötti teremben lesz egy könyvespolc. Azon lesz, amit keresünk.

– Ezt te honnan tudod?

– Ez most lényegtelen... Itt az ajtó. És ahogy az sejthető volt, más is próbálkozott.

Téglák hevertek szerteszét, ráadásul friss bontásnak tűnt. Tisztán kivehető körvonal jelezte, ami mentén kiforgatták az ajtót takaró több száz éves köveket. Ez esetben a törpe ereje

is kevésnek bizonyult. Megpróbálták hárman, de mindhiába. Érdekes, hogy aki kibontotta a falat, az ajtóhoz egy ujjal sem nyúlt. Jött a fejsze, de azzal egy bányásznak is fél napi munka lett volna ezt az ajtót áttörni. Bizony, itt nincs más megoldás. Marden hátrébb tessékelt a kíséreit.

– Még... menjetek még messzebb, mert lehet, hogy leomlik egy részen a mennyezet. A fületeket fogjátok be, hangos lesz.

Elővett két üvegcsét a tarisznyájából, majd összeöntötte a tartalmukat. Kapart a falakon tenyésző penészből egy keveset, majd letépett egy jó darab pókhálót. Mindezeket begyömöszölte egy lombikba, majd ráöntötte az összekevert folyadékokat.

– *Olaj, mi erőt bezáró, üvegbe töltött folyadék maró!
Gomba leve, póknak mérge, pusztítsd el ez ajtót égve!*

Ő maga is elfutott tíz lépésnyire, majd a lombikot hozzávágtá az ajtóhoz. Annyi ideje maradt, hogy a fülét befogja, majd hangos robbanás következett, a helyiséget pedig fojtó füst lepte el. Mikor a levegő kitisztult, a következő kép tárult a szemük elé: az ajtó kifordult a helyéből, csak egy zsanér tartotta, szerteszét vakolatdarabok. Középen behorpadt, az ajtófélfá meg kiszakadt, így a keletkező rés már elég volt ahhoz, hogy belépjenek.

Meglepetésükre egy szabályosan berendezett könyvtárszobába értek. Sötét tölgyfapolcokon könyvek százai sorakoztak, vitrinekben pedig térképek és tengeri navigációs eszközök. A helyiség közepén nagy asztal székekkel, mintha csak valami társaság találkozási helyeként szolgált volna. Lakkozott hajópadlón vastag szőnyeg feküdt, ami mintázatából ítélve szemlátomást távoli országban készülhetett, hozzáértő kezek gondos munkájával. Egészen meglepő melegséget sugárzott a helyiség

dacára annak, milyen alagutakon lehetett megközelíteni. Egyetlen dolgot nem találtak csak, ami még otthonosabbá varázsolhatta volna: fényforrást. Sem olajos lámpák, sem mécsesek, gyertyák nem voltak sehol, és ez valamelyest információval szolgált arról, hogy az építetők nem terveztek itt semmiféle aktivitást. A polcok alatt fiókos és ajtós szekrényekben további könyvek, és kódexek rendszerezett sora pihent. Egy kisebb ke-rekes asztalon szótárak tengere. Jókorá mennyiségű kiváló pa-pírt és tintát, valamint íróeszközöket is találtak, ami némiképpen ellentmondás, ha belegondolunk, hogy világító eszköz nélkül ezeknek nem volt létjogosultsága.

Mindent egybevetve a helyiség rögtönzött körbejárása után Marden arra következtetett, hogy aki megtervezte, inkább raktárnak, mint kreatív helyiségnek szánta. Még egy darabig nézelődött, majd benézett abba a rekeszbe, amit tanítója jelzett neki, de csalódnia kellett. Az a bizonyos papíros, amiért tulaj-donképpen jöttek, nem volt ott.

– Alábecsültünk, varázsló. Az ajtó probléma megoldása bravúros volt, de most mitévők legyünk? – kérdezte az ór.

– Hadd gondolkodjak egy kicsit... Lássuk csak. Egy feljegyzést keresünk, amit sok-sok éve hagytak itt. Annak a se-gítségével tudunk később tovább menni egy hosszabb útra. Egy összetekert pergament keressetek. Térképre van szükségünk.

* * *

– Bízom benne, hogy nem volt elhamarkodott ötlet ép-pen órá bízni.

– A fiú okos is és ügyes is – nyugtatta meg Arlo Maidát.

– De még csak tizenhat éves.

A Mágusok Tornyá tövében teázgatott a két varázsló ezen az őszihez szokatlanul meleg délutánon. A nagy udvaron tanoncok ültek körbe egy asztalt, és szorgalmasan körmöltek. A gondnok a pázsitot gereblyézte segédeivel, és ebben az idilli pillanatban annyira valószínűtlenül hatottak azok a borongós felhők, amelyek a birodalom jövőjét igyekeztek beárnyékolni. Winslow király hírszerzői szerint mozgolódik valami a bányák-nál délen és a goblinföldön is a keleti szigeten. Éjszakánként a bányászok furcsa fényeket és hangokat észlelnek, és ha már a bányászok is félnek valamitől, akkor a köznép is elkezd félni. A termelés csökken, sokan feladják a munkát, így a kincstár is apad. A változás szele fújtt ezekben az időkben Hamvasorom felett, és rejtély, hogy mit hoz. Az emberek bizalmatlanná váltak, titkolóztak, és felhalmoztak dolgokat. A Keleti Kopáros és a Kis Kopáros mellett álló gazdag negyeden kívül mintha a vídamság is elillanóban lenne a városból, a piactéren mindenki rohan, és igyekszik keveset beszélgetni a másikkal.

– Tizenhat évesen én már harcoltam a kalózok ellen a messzi északon – merengett a távolba Arlo.

– Az egy másik világ volt, öreg barátom. Ha megélhetik a fiatakorukat manapság, akkor miért ne tehetnék meg?

– Nem érted, Maida. Mardent nem érdekli a kortársai dolgai. Ez a fiú lélekben sokkal fejlettebb tőlük. Tíz évesen olyan főzetet kotyvasztott, amivel koboldok által bezárt dolgokat is képes volt kinyitni. Ha nem lett volna akkora csibész és bajkeverő, talán fel sem fedezem a tehetségét. Meg a szülei titokzatos eltűnése is hatással lehetett rá. Neki idő előtt kellett felnőnie, de már évek óta teljesen önellátó. Azokban a hónapokban, mikor a házában éltem vele, hamar rájöttem, hogy szinte felesleges vagyok, mert a rendszeretete és a szabálykövetése nagyon gyorsan kialakult. Persze a temperamentumát és

a hevületét kezelnem kellett, vagyis sokat kellett gyúrnom, hogy lehiggadjon, de hidd el, ha valaki képes rá, hát ő az.

– Remélem, igazad lesz. Még van időnk. Egy hét múlva lesz a küldöttek gyűlése.

– Meg fogja csinálni. Holnap jövök kakasszóra. A Loncsos fogadóban érsz el. Estig pedig a levéltárban leszek. Lesz ott még valami, ami fontos, érzem.

Tekercsek, pergamenek

Történetünk előtt egy hónappal Arlo egy borongós délutánon lerázta süvegéről az esővizet, és belépett a levéltárba. A régi históriák terme padlótól plafonig volt rakva gondosan katalogizált könyvekkel. A csatornarendszer építéséről, ahogy már szó esett, alig volt használható írás, viszont Arlót most nem is az építkezés részletei vagy a tervrajzok érdekelték, hanem egy állítólagos terem, amelyet mintegy háromszáz éve vájt ki a kővekből egy törpe brigád, de senki nem tudta, hogy hol. A kő kemény volt, a szikla mélyről gyökerezett, a bányászok megszenvedtek vele. Az önként jelentkezőknek egy vagyont ajánlottak azzal a feltétellel, hogy soha nem térnek vissza a nyugati szigetre, és az építkezés alatt senkivel nem érintkezhetnek. Harminc vājār két hónapon át dolgozott, és mivel a lehető legkisebb számú embert szerettek volna beavatni, az ácsmunkát, és a bútorok elkészítését is ők vállalták. A törpéknek nem probléma két hónapig nem látni a napfényt. Miután a helyiség elkészült, és a faszervezeteket és a bútortárat is lekezelték időtállóra, szőnyegekkel, karosszékekkel rendezték be azt. Ezzel az ő mandátumuk lejárt. Sokan elköltöztek a keleti szigetre a goblinokhoz, mások a bányaszigeten alapítottak családot, és jó páran voltak, akik a birodalmat is elhagyták.

Mindezen nagy elővigyázatosság ellenére is felröppentek viszont hírek arról, hogy lent a város alatt van egy titkos szoba, melynek az ajtaját befalazták, és elrejtettek egy próféciaát arról, aki elhozza az örök jólétet a szigeten élő népek számára,

leszámol a hegyek és az erdők lidérceivel, és magasba emeli Doria zászlaját.

Ezt a szobát kereste Arlo évek óta. A Mágusok Tornyában és a palota könyvtárában nem talált semmi nyomot, egy hónappal ezelőtt viszont mintegy sokadik lehetőségként ellátogatott a városi levéltárba, ami egy leegyszerűsített könyvtár is volt egyben. Itt bukkant egy históriában valamire, ami nagyon felcsigázta az érdeklődését. Fakó barna bőrkötésű kódex volt pergamenből fatáblák között, ám az átlapozása közben egy papirusz csúszott ki belőle. Egy töredezett öreg lap, alig olvasható írással várta, hogy a megfelelő személy találja meg. Az alábbi állt rajta:

Építették vala Doria 2238 évében Leopold uralma alatt az utókor okulására, és megtalálójának dicsőségére, a nyugati fertály íjas vadőrei és a nemes druidák tudásából és kutakodásából merítve. A száműzött hollétéről, és annak vérvonaláról szóljon a tudás ezen lapon lerövidítve, amelynek ki kell derülnie, és a világ dicsőségére közhírré kell válnia.

Szállj alá, ahol kardok csattognak és napnyugta látszik a kör közepéből. Gondosan takard el fejtetődet, majd indulj el a láthatatlan Nap felé. Mikoron eleget mentél, térj el balra, és menj pontosan harmincöt lépést a hosszban, ahogy az arguil szarvas lép. Jobbra lesz az ajtó, de nem fogod látni.

Gondosan lejegyezte az írást, majd galambbal levelet küldött az íjas vadőröknek, akik a Déli Elefánt szikláknál tanýáztak a Malac tótól északra a Nyolcszáz Éves Tölgyes sarkában. Izgalmas két nap következett, majd egy nyugatról érkező karaván levelet hozott a Loncsos fogadóhoz, amelyben a vadőrök közeli érkezésükről jelezték Arlot.

Ezt a két napot a mágus arra használta, hogy alászállt a csatornarendszerbe, és a leírás alapján, de kerülőúton elindult a hely keresésére. Sokat bolyongott, egy egész nap is eltelt, mire megtalálta, és halk ráolvasással kimozgatta a köveket az ajtó elől. Több órájába telt, és félholtan tért vissza a fogadóba a ki-merültségtől. Félelménél, hogy mi várja odalent, erősebb volt az a törekvése, hogy a legnagyobb titokban járjon el, így az egyetlen megoldás az volt, ha egyedül kel útra. Miután másnap felkelt a hosszú alvásból, már tudta, mi a dolga.

* * *

Marden és a két segítője órák óta kutakodtak, de egyelőre semmi nyomát nem találták annak, amiért jöttek. A két kísérő kezdett türelmetlen lenni; olyannyira, hogy az amúgy eddig szinte teljesen szótlan törpe ekképpen mordult meg:

– Már ne is haragudj, ifjú mágus uram, de egy falatot sem ettünk reggel óta. Az alkímia nemes tudományán keresztül nem tudnál ide teremteni egy kis báránysültet meg némi malátasört?

– Akinek nem tetszik a helyzet, nyugodtan hagyjon itt. Köszönöm, hogy lejöttetek velem, de ha nincs kedvetek segíteni, tudjátok az utat vissza.

A kapuőr elnyomott egy grimaszt, és haladéktalanul elindult az ajtó felé. Majd megállt, és a plafonra mutatott.

– Ezt nézzétek!

Alig láthatóan vékony repedések futottak körbe-körbe egy akkora részen, amekkorára egy kisgyerek a karjait szét tudja tárni.

– Itt valaki el akart dugni valamit. Remélem... – kopogtatta meg Marden a plafont a botjával.

Felállt egy székre, majd az ujjával megkaparta a fehér festéket. Teljesen ép volt, leszámítva azokat a körömnyi vastag repedéseket. Az őr pengéjével benyúlt egy ilyen repedésbe, és megfeszítette. Semmi. Robbantani nem akart, ezért megkérte a törpét, hogy adja fel a fejszét.

– Nem úgy van az, úrfi! Ennek alá kell dúcolni, különben jól a fejre omlik az egész. Hadd nézzem én is! – húzott oda egy másik széket. – Ühüm... Gerendák és deszkák fognak kelleni, ácskapocs, létra meg némi téglá.

Marden a fejét vakarta. Arlo a lelkére kötötte, hogy minden, amit lent tesznek nagy titokban kell maradjon. Most mi legyen?

– Ezt leszámítva meg tudod oldani egyedül?

A törpe enyhe sértettséggel nézett rá.

– Hogyne! De segítenetek kell tartani, amíg a fákat össze nem tákolom.

Honnan kerítsen most ilyesmit? Várjunk csak! Aki vagy akik ezt megépítették, azoknak is kellett ez az eszközök.

– Nézzünk csak körbe a szekrények között meg a padló alatt!

És valóban, a szőnyeget feltekerve egy csapóajtót találtak, amelyet felnyitva egy komplett állványzat került elő szét-szedett állapotában.

– Na, ide kelleni fog az erő. Tudsz elemózsiát keríteni? – nézett Marden az őrré.

Fejével intett, és távozott.

A köztes időben Mardennek volt ideje egy kicsit elbeszélgetni a másik segítőjével. Leültek két karosszékre. A törpe pipára gyújtott.

– Én Beldon vagyok, Rigby fia a déli szigetről. Őseim a Surami sivatagból származnak, onnan költöztek le a szigetre.

Sokáig nélkülöztek, és építették a tárnákat, hogy aztán az unokáiknak jobb legyen. Nevük fennmaradt, azóta is megénekeljük hősies önfeláldozásukat. Fiaik és az ő fiaik szépen lassan kezdték megvetni a lábukat odalent a mélyben, és a tanyákon is, majd amikor az első hidak megépültek, elkezdtek kereskedni a nyugati szigeten élőkkel. De jöttek a kalózok, akik sok száz éve még a déli tengereken is fosztogattak, és felégették a hidakat. Így maradt a tengeri kereskedelem, ami miatt újból nélkülözniük kellett a törpe bányászoknak. Ez addig tartott, amíg Hamvasorom urai szövetségre nem léptek velünk, mert rájöttek, hogy a nyersanyagszállítmányok elapadásával a saját uralmuk is ingataggá válhat. Bár nem önzetlenül, de segítettek nekünk. Pénzt és hajókat adtak, majd lezajlott az első déli tengeri háború, ahol fényes győzelmet arattunk. A kalózokat végleg kifüstöltük onnan. Ezt szintén megénekeljük a gyerekeinknek okulásukra.

Nagyot szippantott a pipából. Olyan csend volt itt lent, hogy hallani lehetett a dohány sercegését. És mivel sötét is volt, még fel is fénylett egy kicsit a helyiség. Az ifjú alkimista orra megérezte, hogy a dohány Grimdor szigetéről származik.

– Miért pont kettőtöket küldött mellém a céh? – kérdezte a fiú.

– Arlo a mi karavánunkkal érkezett délről. Ismerjük egymást. Korábról is.

Hát persze. Kezdett tisztulni a történet Mardennek.

– Milyen a déli vidék?

A törpe elmerengett maga elé. Arca felderült, elmosolyodott.

– Az attól függ, kinek. Az emberek nem szokták szeretni, mert első ránézésre minden kihalt és túl csendes. A szavának eléggé szárazok, tikkasztó a hőség. Pedig nincs sokkal dé-

lebbre, csak azok a rejtélyes tengeráramlatok egy elátkozott szelet terelnek erre. Mondják, hogy ez az istenek műve, de nem. Én mondom, ez a Khraoul. Odakint bolyong a vad vizeken, és tüzes leheletével perzseli fel a partokat. Mi törpék szeretjük azokat a holt sziklákat, mert minket nem érdekel, mi van a felszín felett. Lent a tárnákban az őseink felhalmoztak mindent, amire szükségünk van. Az ércet meg jó pénzért elkereskedjük veletek, a goblinokkal, meg akinek még kell. Amíg van üzlet, nekünk megvan a jólét is... Tudod, milyen a lakásom? Hatalmas és gyönyörű, a hegyben található. Van kijárata a sziklafalra és a hegy gyomrába is. Ha itt végzünk az üzlettel, ami pár hetet tesz ki, elindulunk haza, és egy jó hónapig csak pihe-nünk a családjainkkal. Majd lemegyünk a tárnákba, és dolgozunk egy-két hónapot keményen. Ez a körforgás tart minket életben. Az út onnan ide tíz nap, vissza szintén. Egy év alatt három ilyen kört is meg tudunk csinálni. Hála az őseinknek, és a hegyek gyomrában ránk vigyázó szellemeknek, nem szűkölködünk, és a fiaink, unokáink jövője is be van biztosítva.

Erre a zárszóra érkezett vissza az ör. A pár órával ezelőtti mogorva hangulat elillant, ahogy a sülték és a cipók fogytak. Egy köpcös, markos törpe, egy edzett és sasszemű kapuőr és egy fiatal fiú falatozott egy föld alatti könyvtárban egy fáklya fénye mellett. Furcsa látvány volt ez egy furcsa napon.

Darabidő múltán tehát Beldon az állványzat tetején állt, és kérdően tekintett Mardenre. Az a fejével bólintott, így a törpe óvatos kocogtatással majd kissé erősebben elkezdte ügykezelni a plafont. Mintegy tíz perc elteltével a gyönyörű szőnyeg tele volt vakolatdarabokkal, és a fejsze deszkát ért. Óvatosan aláfeszített az élével, mire a fa recsegve-ropogva megadta magát, és az így keletkezett lyukon keresztül be lehetett nyúlni. Körbetapogatózott, majd hirtelen ijedség futott át az arcán, és

a csuklóját markolászva elkezdett zihálni.

– Mi történt? – kérdezte az őr riadtan, majd a törpe nevető arcát látva legyintett.

Hamarosan az összes deszka kiszabadult, és a következő látvány tárult a szemük elé: Egy jókora vödörnyi, üresen tártongó üreg éktelenkedett a fejük felett. Az őr a nyakát nyújtogatta, Marden a fejét csóválta.

– Megelőztek volna minket? De hát a folyosó ajtaja nem úgy tűnt, mintha hamisítvány lenne...

A fejüket vakargatták, majd megszólalt Beldon:

– Az nem, de a mennyezet eldolgozása igen. Az én eszemem nem járnak túl...

Aprólékosan körbeütögte a kis üreg minden négyzetcentijét.

– Itt lesz.

A próbálkozást siker koronázta, miszerint az üregből egy újabb üreg nyílt, ahonnan előkerült egy nagy üveg, benne egy papírtekercs. Leugrott, majd drámai egyszerűséggel átnyújtotta a fiúnak. Az összefoglalta az addig történeteket.

– Szép munka! Lám, az ifjú mágus ajtót tör a falon, a kapuőr éles szeme kiszúrja a rejtett zug árulkodó jeleit, a törpe szakértelme pedig megnyitja azt. Barátaim, ez volt az oka, hogy bölcs mesterem nem egyedül küldött ide le. Nélkületek nem mentem volna semmire.

– Köszönöm a méltatást fiam, de úgy vélem, itt az ideje, hogy távozzunk – szólalt meg az őr. – A hideg ráz ki ettől a kamrától.

– Pedig csuda jó hely – viccelődött Beldon. – Csak mi és a mélység szellemei.

– Azokat meghagyom neked. Na indulás!

Tovább haladtak hát a folyosón, amelyen idáig jöttek,

előre a vadonba vezető irányba. Arlo iránymutatása szerint, ha még háromszor ennyit mennek tovább, a nyugati kaputól két kilométernyire fognak a felszínre érni egy bozótos mélyén.

* * *

Az üveg az asztalon hevert ledugózva, leviaszozva. Por alig lepte, hiszen hosszú ideje el volt zárva mindentől, ami bekoszolhatta volna. Egy igazán olcsó, de megtermett darab volt, bármelyik piacon lehetett kapni effélét. Az alján egy apró repedés volt látható, és valami sötét folt, talán valami folyadék csöppenhetett rá. Belül az a tekercs pihent, amit a háromfős felderítőcsapat talált a plafon mélyedésében. Arlo kézbe vette, majd finoman megrázta. Odakocogtatta az asztalhoz. A papír szabadon mozgott benne, és remélte, hogy ki is jön anélkül, hogy össze kellene törnie. A dugó sem tűnt valami különleges darabnak, talán valami nagyobb boroscsuport zárt annak idején. Érintetlen viasz zárta. Azt figyelembe véve, hogy a papír nem mállott vagy penészedett, vagy nagyon jó lehetett a minősége, vagy nem régóta lehetett elrejtve. Finoman lefejtette a viaszt az üvegről, majd megpróbálta kihúzni a dugót. Elsőre nem sikerült, ezért elővett egy dugóhúzó, amelyet már korábban a zsebébe tett. Nyikorogva tekergett a szerszám. Egy halk pukkanás, és a papír bőrtöne megnyílt. Egy ujjal elérte, és szépen ki is tudta húzni azt.

Maida kérdően tekintett rá.

Te, aki megtaláltad ezt az írást, ezennel megtudod, hogy a prófécia már nincs itt. Azt elrejtettem északon. Sosem derülhet ki, hogy mi az, ugyanis nem az emelné magasra Aranea zászlaját, hanem az hozná el a birodalom pusztulását. Ne in-

dulj a keresésére!

B.G.

A második papírra írt üzenet egy hónapon belül, merően ellentétes gyanút ébresztve Arlo szügyében. Meglepetten néztek egymásra, majd az öreg megfordította a lapot, mintha hiányérzete lett volna. A másik oldalán nem volt semmi.

– B.G? Ki lehet az? – kérdezte a rendfőnök. – Semmi nem ugrik be erről a monogramról.

– Nekem viszont igen... – dörzsölte meg a homlokát Arlo. – B.G., mint Brutus Galenus. Százötven éve élt a Keleti megyében, és megszállottan kutatta a proféciát. Északról, Cleinfendből érkezett a fővárosba. Hírbe hozták a kamrával, de a saját elmondása szerint sosem találta meg, sőt, halála előtt többször is hangoztatta, hogy a keresése nem járt sikerrel. Majd visszatért Araneába, és a Telamy mocsártól nyugatra lévő romos toronyba költözött be. Elkezdte tatarozni, de a helyreállítása előtt meghalt. Mondják, hogy valami átok érte vagy megmérgezték. Mindenesetre van egy nyomunk.

– Miféle nyom?

– A papíron az áll, hogy északon rejtette el, és bár másnak is lehet ugyanez a monogramja, a tolvaj nem a birodalom felemelkedéséről beszél, csupán Araneáéről. Elszólás lenne? Ki tudja.

– Az írás kapkodó, épphogy csak rákaparták erre a papírra – mondta Maida. – Nagy valószínűséggel nem gondolta ki a szöveget pontosan, csak rögtönzött.

Az öreg megszaglászta a lapot.

– Még jó, hogy a dugót egyből visszatettem az üvegre. Ide alkimista orr kell – pillantott ki az ablakon, ahol Marden a torony udvarának alsó fertályában jegyzetelgetett a gyógynö-

vény ligetek környékén. Egy pillangó szállt le egy fagyalbokorra, és éppen a szárnyait csodálta, amikor hűvös szellő kapott vállig érő hajába.

Felegyenesedett, majd a szél irányába nézett. Behunyta a szemét, és nagyot szippantott a levegőből. Érzékeit kinyitotta, majd ősi ösztöneit felhasználva sikerült vizualizáljon. Egy ágrólszakadt vézna ember tűnt fel képzeletbeli szemei előtt, ahogy egy fenyves erdőből botladozik elő. Az arca nem látszódott a csuklya alatt, illetve ahogy jobban szemügyre vette, nem is volt arca. Zihálva haladt előre, és lassan keleti irányban előtűnt egy folyó. Kénes szag érződött, és ez az élőhalott jelenés csak haladt előre, lefelé a töltésen, egyenesen a víz felé.

– Testvérem... – szólította meg egy tanonctársa.

Marden kábán pislogott.

– Jól vagy?

– Hogyne, hogyne, csak... Parancsolj kérlek.

– Az úrnő hívat.

* * *

A rendfőnöknek a Mágusok Céhe déli részén egy toronyban volt a lakrésze, amely kialakítását tekintve a hivatalát is jelentette. A fiú egy vasalt ajtó előtt várakozott, és épp az járt a fejében, hogy régen evett, amikor nagyot kattant a zár.

Az ajtó magától kinyílt. Óvatosan bekukucskált, majd ugyanilyen óvatosan belépett. Éppen az illemről gondolkodott, miszerint egy ajtót becsukunk, miután beléptünk rajta, de az halk nyikorgással magától elkezdett zárulni. A fejében megszólalt egy hívó szó, ami elirányította a helyiségek között, és rövidesen megpillantott egy kisebb gyülekezetet egy nagy asztal körül.

– Marden fiam, még nem is állt módunkban megköszönni a nagy sietségben a pontosan elvégzett feladatod – kezdte Arlo. – Segítőiddel pontosan sikerült lokalizálni egy termet, majd robbantó tudományoddal feltörni azt. A küldetés az volt, hogy a korábban gyaníthatóan helyesen behatárolt helyiségből elhozz valamit. Ez a rész is el lett végezve, bár akkor még nem tudhattad, hogy amit elhozol, nem pontosan az, amiért küldtelek. Ez a pergamen itt... – mutatott az asztalra. – Arról tesz tanúbizonytságot, hogy egy bizonyos személy ellopta a próféciát, majd üzenetként leírt pár mondatot annak, aki ismét keresné.

Kis szünetet tartott, hogy az elhangzottak rögzüljenek.

– Ez volt a vizsgafeladatod, amelyben bizonyítottad bátorságodat, ismereteidet az alkímia nemes mesterségében, valamint a diplomáciai érzékedet. Melléd rendeltem két, elsőre nem éppen barátságos, bár tudásban és leleményességben értékes útítársat. Együtt tudtál velük működni, aminek az eredménye itt látható az asztalon. Ez az az üveg, amelyben az üzenet volt, ezt bontottam fel az előbb. A helyiségben jelen van egy tucatnyi tudós, ám nekem becses a személyed, és mindig bátorítotlak, hogy mutasd meg a világnak azt, ami benned van. Ezért először téged kérlek meg rá, hogy kémleld ki ennek az üvegnek a titkát.

Erre halk fészkelődés és értetlenkedés támadt a teremben, amire az öreg mágus megfordult, és türelmet kérően tekintett a társaságra. Majd leült a rendfőnöke mellé, és ennyit súgott a fülébe.

– Most figyelj, Maida!

Marden kissé félszegen odalépett az asztalhoz, és kézbe vette a nagy üveget. Arcán zavar látszódott, és mintegy segélykérés gyanánt ránézett a mesterére. Az alig láthatóan bólintott,

és bátorítóan mosolygott rá.

Hát legyen... Mélyen és vizslatóan belenézett az üvegbe. Fél percig csak forgatta, majd levette róla a dugót. Páran elkezdtek nyújtogatni a nyakukat. Óvatosan az orrához emelte és beleszippanzott. Ezután kinyújtotta a nyelvét, és nemes egyszerűséggel belenyalt.

– Ezt az üveget egy száztizenhét éves férfiember fogta a kezében előttünk utoljára. A viasz északról való, ahol már a fenyvesek fehérre váltanak a zöldből. A tinta hétköznapi, de nem fizettek érte. Az üvegben Tharok Frostbringer ginje volt, mielőtt kiöntötték belőle. Látok... Látok még... Rossz, nagyon rossz...

Itt a fiú arca eltorzult.

– Ezzel az üveggel öltek. Repedés az alján, ó, jaj... Hát-szor sújtott le... Istenem...

Rövid szünet után folytatta.

– Brutus Galenusnak hívták az embert, aki a mélyedésbe tette, ő írt a papírra, amit beletett. Hogy miért, és pontosan mit, azt nem látom. Rendkívül gondterhelt és elcsigázott volt. Eltávozott fel északra a leomlott toronyba, amelynek a harmadik emeletén... Bizonytalan vagyok. Pókok és baglyok. Azon az emeleten most nagyon hideg van. Mást... Mást már nem látok.

A fiú kinyitotta a szemét, és a lehelete fehéren kicsapódott mintha egy fagyos helyen állna éppen.

Maida felkiáltott.

– Ez csodálatos! Arlo, édes barátom, miért nem mondtad, hogy a tanítványod egy beleélő?

– Mert nem tudtam én sem. Csak sejtettem, és reméltem.

A teremben némi hangzavar keletkezett. Mindenki

rendkívül kíváncsi lett, és az összes szem rá meredt.

– Most elfáradtam. Kérem... Hadd üljek le egy kicsit...

A méltóságok közül hárman is felpattantak, és odasegítették ifjú társukat egy karosszékhez.

– A beleélés nagyon mély és ritka képesség, és én még sosem láttam senkit, aki ezzel a tudással rendelkezett volna – kezdte Maida. – Utoljára sok évtizedes feljegyzésekben találtam valamit erről, és álmomban nem mertem remélni, hogy valaha még ismerni fogok valakit, akiben ez lakozik. Az alkímia iskolája tökéletes párosítás, fiam tőled még nagy tetteket várunk. Most pihenj, magadra hagyunk. Házam a te házad, maradj, amíg kedved tartja.

Éjszakai gyűlés

Hagley, a birodalom hadseregének fiatal tizedese éppen szolgálat végeztével volt aznap, amikor érte küldtek egy bakát, hogy még nem távozzon. Dühösen csapta le a derékszíját a földre. Lóra pattant majd elügetett a Harcosok Céhe felé.

Érkeztében kikiáltottak neki, hogy a kapitány keresi. Felszalad a lépcsőn, és a tiszti pihenőben megtalálta a kapitányát, aki éppen békésen szalonnázott egy akkora törrel, amivel marhát lehetne taglózni.

– Mi ennyire sürgős uram? – kérdezte egy kissé önérzetes sértettséggel.

– Ez most valami komoly ügy lesz Hagley. Jó emberem vagy, így neked elmondanám, de sokat én sem tudok. Annyi biztos, hogy olyan embert keresnek a mágusoknál, aki ismeri a Telamy mocsarat. Te ott születted... Ismered?

A tizedes megcsóválta a fejét.

– Mint a tenyeremet, hogy a fene vinné el...

– Nahát akkor! Hol itt a gond?

– Ott, hogy semmi kedvem odamenni. Most jön a hideg évszak.

Az őszt végén Aranea tájait belepi a hónapokon át tartó ködös időszak. Tapasztalt barangolók is óvatosan közelítik meg ekkortájt azt a vidéket. Három út vezet a megyeszékhelyhez, Cleinfendhez, amelyekből csak a keleti biztonságos ilyenkorra. A mocsár pedig bent van a nagy fenyves alatt a hegyek között. Hagley északon lakott, ahol már hó lepi el a téli vidéket, de a levegő jóval tisztább, bár nagyon hideg. A székhely közelében

azonban biztonságos lakni, és az időjárás is kiszámíthatóbb.

– Kapitány, az a mocsár ilyenkor az örültek és halálvágyók célpontja. A levegő fojtó és bűzös, a patakok fertőzöttek. Még a lovak itatása is veszélyes feladat, nemhogy a saját táplálásunk.

– Erről nem engem kell meggyőznöd, én csak egy közvetítő vagyok. Maida rendfőnök és Arlo vár a mágustoronyban. Tedd meg a kedvemért, hogy beszélsz velük.

Gyalog indult neki a város túlsó felének. A piactéren megállt bekapni némi vacsorát, amit leborított egy pohár borral. Közben hallgatta a helyiek pletykáit. A szigorú szolgálat órái után szeretett kint időzni a forgatagban, és csak figyelni a tömeget. A Nagy Vulkán felől fehér füst bodorodott felfelé a távolban, és ahogy esteledett, a lemenő Nap fénye kísérteties megvilágítást adott neki. Behunyta a szemét, és próbált nem arra gondolni, milyen okból kifolyólag akarják a mocsárhoz vezényelni. A nagy lovas szobron galambok figyelték a lenti sürgés-forgást. Időnként leszálltak és felkaptak a földről valami ételmaradékot. Pár részeg helyi polgár vonult nagy vigalommal énekelve dél felé. Két türelmes kapuőr terelgette őket. Igazán hangulatos este ez. Na gyerünk...

Felemelkedett, és tovább lépkedett. Lova hűségesen és nyugodtan kopogott mellette a köveken. A fények kezdtek kiégyni az ablakokban, és az utcai lámpagyújtók is nekiláttak esti műszakjuknak. Még mindig meleg volt esténként, pedig a Nap is lement már a látóhatár mögött. A Loncsos városrész szélén elhaladva teraszon ücsörgő polgárokat szemlélhetett meg, ahogy őt szemlélik. Odébb, a központi kútnál megitta a lovát, és egy kicsit megpihent ő is közben. Háta mögött a palota magasodott.

A Mágusok Tornyánál várhatták, mert tárva-nyitva volt

minden. Az udvaron egy gyülekezetet pillantott meg, ahonnan páran felé integettek. Késő este lévén, fáklyák égtek, és kellemes illat terjengett. Talán valami fűszerféle, sosem érzett ilyet korábban.

– Üdvözlünk, harcos barátunk! Már csak rád vártunk. – köszöntötte egy tanonc.

Tizenegy főt számolt meg egy asztal körül. Egy-két ismerős arc volt köztük, a többi szemlátomást mindenféle tájról érkező vadidegen szerzet. Ezt látva kíváncsisága csak tovább nőtt. Mi lehet az, ami miatt ennyire egzotikus személyeket kellett összehozni a fővárosban?

Arlo szólalt meg:

– Amiről most beszélni fogunk, senkire nem tartozik a jelenlétükön kívül. Valahová el kell menni, és valamit el kell hozni. Veszélyes dologról van szó, de bizvást állítom, hogy meglesz a jutalma annak, aki vállalja, – itt kicsit kivárt – és nem feltétlenül anyagiakra kell gondolni...

Megvakarta a homlokát, majd Hagley nagy megkönnyebbülésére ekképpen folytatta:

– Senkit nem kötelezünk semmire. Bárki elmehet. De kérnénk azt, hogy aki így dönt, az tegye meg most, mielőtt bármi továbbit elmondok a dologról.

Hagley még mindig kivárt. Vajon mi lesz, ha mégis inkább később megy el, miután kiderült, miről van szó? Hárman nem így gondolták, hanem félszegen felálltak, és meghajolva távoztak. Arlo egyenként mindenkinek a szemébe nézett, majd folytatta.

– Én Arlo Elderidge vagyok, a Kékfenyvesi. Maida rendfőnökszonyt mindenki ismeri. A kölyök mellettem a tanítványom, alkimista, beleélő. Ő itt Beldon, Rigby fia a déli bányáknál dolgozók törpék egyik nemzetségének méltósága. Or-

man, a kapuőrök hadnagya, öt sokan ismeritek. Ők ketten már voltak küldetésen a tanítványommal. Ivy vadőr a keleti szigetről.

A tizedes alaposan szemügyre vett mindenkit. Ivy azonnal magára vonta a figyelmét, kimondottan meglepő teremtnek találta. Nő létere hosszú rasztákban lógott a haja, tarkabarka ruha és hosszú csizma volt rajta. A felszerelését a szintén tarkabarka színekről ismerte fel. Tipikus erdőkerülő eszközök: háló, lasszók, török, íj és tegez. A törpe a tőle várható büszke pózban tetszelgett fejszéjére támaszkodva rönknyi vastag karjaival. A megbeszélésre hivatalos volt még egy druida is, meghozzá a 800 Éves Tölgyes ura, Medvetalpi Bromley. Csupa bőr ruhája tele diszkekkel és fényesre mívelt csontokkal. Farkasbőr fejfedőjéről lelógó farkok.

– Ő itt pedig nem más, mint Nyhund Trgowar Shiraedből. Dgur Trgowar goblinkirály unokaöccse.

Beldon alig láthatóan összeszűkítette a szemét, Ormanak meg tátva maradt a szája. Nyilván első látásra is feltűnő jelenség volt minden meghívottnak a még másfél méternél is kisebb, megnyerőnek nem éppen nevezhető külsejű személy, akinek vizont ravasz értelem és megbillenthetetlen magabiztosság csillogott a szemében. Neki egyáltalán nem volt semmilyen felszerelése, pusztán a ruhája, amit viselt.

– Talán furcsa most nektek, hogy ennyire sokfelől hívtunk meg résztvevőket erre a társalgásra...

– És valaki, még ide sem ért... – vágott közbe Ivy.

– Igen, igen. – szúrta közbe Arlo – Valóban várunk még valakit. De hogy mondandómat összeöltsem, higgyétek el, mindenki tudására és ismereteire szükség lesz ahhoz, amit kérünk tőletek... – rövid csend után folytatta – A prófécia... Amit évszázadok óta keresünk sokan, most elérhető közelségbe került.

Itt már hangosabb morajlás lett, de Arlo nyugalomra intett.

– Sajnos nem a szó szoros értelmében. Annyit már sejtünk, hogy honnan tűnt el, és azt is, hogy hová vitték, rejtették. A nyomok a Telamy mocsárhoz vezetnek. Azon belül Nuranor leomlott tornyához. Manapság csak Turrim Conciditnek nevezik. Egykoron egy nemesi családé volt, és a történelmünk vérzivatarában kis híján megsemmisült. Az épületet, illetve annak a maradványait Brutus Galenus vette meg, mielőtt megszállott kutatásba kezdett a prófécia iránt, és ebbe bizony bele is örült a jelek szerint. Ezt a tekercset... – emelte fel az üveget a tartalmával – jó tanítványom Marden és két társa találta meg a csatornarendszer egyik rejtett könyvtárában, és némi vizsgálat után kikémlelte, hogy maga Brutus Galenus rejtette el. A szöveg tartalma alapján egyértelmű, hogy a próféciát ellopták, de Galenus arra is ügyelt, hogy erre csak az jöjjön rá, akinek éles a szeme, okosan épít, és jól gondolkodik.

Ennél a pontnál a törpe, ha lehet, még inkább kihúzta magát.

– Hármójuk tehát megfejtette a föld alatti kamra titkát, aminek a lehetőségét talán az egója miatt hagyta meg Galenus... Ki tudja miért, de talán akarta, hogy aki arra érdekes, rájöjjön a cselére. Talán így akarta a nevét átörökíteni... Ezt már nem fogjuk megtudni. Azt viszont igen, hogy a próféciát magával vitte-e távoli északon lévő otthonába. Kérünk benneteket, tartsatok velünk az útra.

Itt némi tétovázás után Hagley felemelte a kezét, és kérdően tekintett a mágusra. Az bólintott.

– A Telamy lápvidékre nem lehet ez idő tájt csak úgy besétálni. Nyáron sem veszélytelen, mert számos víznyelője, agyagos süppedéke van, de ilyenkor maga a pokol az a hely.

Hideg van, esik az eső, és a végeláthatatlan köd miatt képtelenség tájékozódni. Az állatok veszélyesek, barátságtalanok. A bokrok mozognak, mintha karjaik lennének, a víz pedig ihatatlan. A szélétől el kell jutni a folyóig, hogy a lovakat és magunkat is ellássuk. Én azt mondom, várjuk a meleg időig.

– A leomlott toronyig kell csak eljutnunk fiam.

Hagley némi mérlegelés után megszólalt.

– Az még működhet. A hegyek alatt is hasonló a helyzet, de enyhébb. Viszont ott meg a folyóval kell megküzdeni, amelyet jobbról-balról nehezen átjárható bozotos övez.

– A bozót leküzdhető – szólalt meg Ivy.

– Terhet is kell cipeljünk – így Arlo.

Erre Beldonak volt mondanivalója:

– Pakoljátok rám az összes terhet, elviszem bármeddig.

– Ebben nem is kételkedtem Rigby fia Beldon, viszont feltételezem, megéhezel a nagy cipekedésben. Vadászni kell majd, és az ételt elkészíteni. Druida uram? Vadőr hölgyem?

Bromley bólintott.

Majd Hagleynek támadt ismét egy egészen hétköznapi kétélye.

– Verekedni is fog kellene?

Maida válasza még hétköznapiabb volt.

– Nem tudjuk.

– Lakják egyáltalán most azt a tornyot?

– Erről sincs hírünk.

A tizedes fura grimaszolás közepette vakargatta a tarkóját.

– Félsz talán, ifjú harcos? – kérdezte Beldon.

Orman elmosolyodott.

– Törpe uram, az alapján, amit hallottunk a helyről feltételezhető, hogy mindannyian félni fogunk, ha odaértünk.

Ekkor Arlo bölcsen közbelépett, mielőtt a jelenlévők büszkesége miatt parázs vita kerekedhetett volna.

– Uraim, és hölgyem! Fontos, hogy felismerjük, nem az a bátor, aki sosem fél. Még el sem indultunk, de én már félek.

Erre halk derengés futott végig a társaságon, még Bel-don bajsza is megmozdult. Ennél jóval nagyobb felvidulást okozott viszont a késő személy érkezése. Valamivel éjjél előtt kinyílt a már bezárt kapu, és egy tanonc szaladt be kissé idegesen, nyomában egy egészen elképesztő alakkal.

– Ūrnöm, itt ez a személy azt állítja, hogy hivatalos a megbeszélésre. Én nem akartam beengedni, de erősködött, hogy jelentsem be...

– Nyugalom, kistestvérem, hidd el, tényleg várnak itt.

A háttérből előlépett egy terepszínű ruházatot viselő csuklyás alak. Kiszáradt fagyökre emlékeztető testére szűk nadrág és felső volt húzva. Kerek kiskocsin húzta maga mögött a felszerelését. Ezt a falhoz támasztotta, lepakolta az íját, és hátradobta a csuklyáját. Széles mosollyal, és enyhén ködös szemekkel üdvözölte a társaságot. Kopasz fején csillogott a fáklyák fénye, szakálla és bajsza enyhén őszerű. Ő volt Oly O'-Mons, a vadőr a keleti szigetről.

– Isten hozott barátom! Már megint begombáztál? – kérdezte Ivy. – Azt hittük, ma már ide sem érsz.

A jövevény sorra kezét fogott mindenkivel, amire vegyes reakciók érkeztek. A druida és a goblin például elkerelkedett szemmel nézte az enyhén elszállt vadőr bevonulását. Bel-don csak röttyögött magában, a többiek viszont már tudták, mire számíthatnak, így elnéző mosollyal fogadták a kései vendéget. Hagley közönyösen nézte a csendes és kissé komikus vihart.

– Hová megyünk? – ült le kényelmesen egy székre, és

már nyúlt is a kancsó után. – Mi van benne? Remélem az, ami-re gondolkodok.

– Az a másikban van – jegyezte meg Beldon, aki már szintén jócskán töltött a borból magának.

Oly gyorsan visszatette a vizeskancsót, és teletöltött magának egy kupát a vörösborból. Húzóra kiitta, majd ha lehet, még az előzőnél is jobb kedvre derült.

– A Telamy mocsár déli része a célpont Oly mester – világosította fel Hagley.

A vadőr olyan arcot vágott, mint aki érti a viccet, majd egy cseppet elkomolyodott. De még mindig inkább vidámabban, mint borúlátóan kérdezte.

– Ez komoly? Mert most derülátóbb kedvemben vagyok, mint kellene. Viszont ha komoly, akkor még utólag jól leiszom magam.

A varázslónő enyhe szigorral jegyezte meg.

– A próféciáról van szó.

– Tényleg? – kapott be Oly egy hatalmas pogácsát, amittől pár pillanatig nem tudott megszólalni, csak guvasztotta a szemét. Végül sikerült lenyelnie, és miután elnyomott egy büfit, ránézett Maidára.

– Ez az tag onnan származik lefogadom, – mutatott Hagley-re – mert magas, szőke, és jelenleg a leginkább gondterhelt arcot ő vágja közöttünk. A válla széles, a szeme kék, északon született. Tizedes létére nyilván azért hívhatták meg a gyűlésre, mert ismeri a terepet. Viszont fiatal is, így esze is lehet, hiszen az ő korabeliek még javában apródok a seregben. – és itt egy pillanatra félretette a viccelődést – Nem mondta, hogy az a mocsár gonosz?

* * *

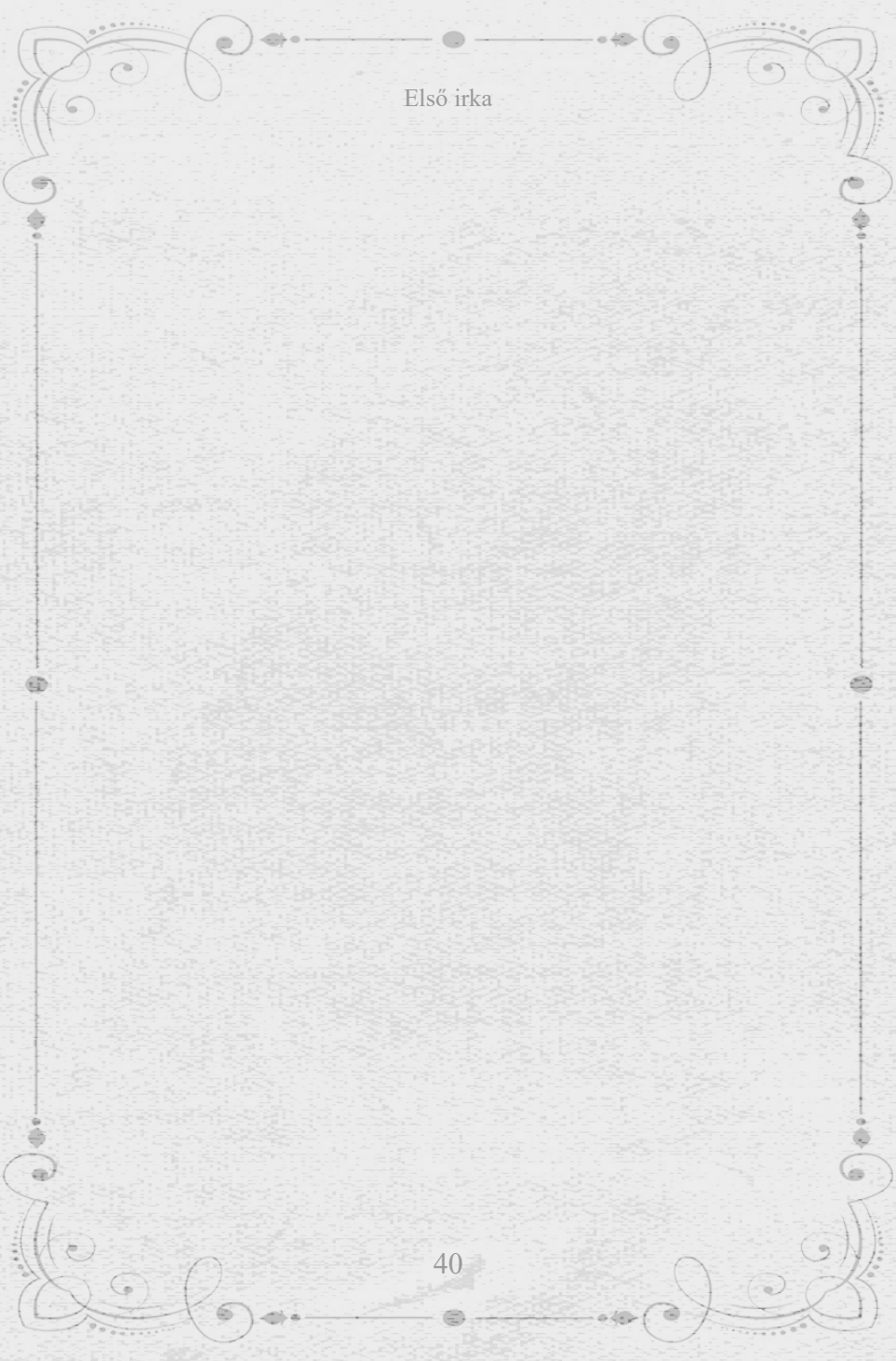
A torony felső szintjére egy sötét csuklyás alak botladozott fel. Feketére égett téglái és kövei itt már fedetlenül meredtek az égnek. Az enyhén szemerkélő esőben a korhadó fák szaga érződött, és az elmúlás hava eljövetelével együtt leszállt a hónapokon át tartó köd. Bagoly huhogott a fák között, és minden növényevő elcsöndesedett, mintha csak tudta volna, hogy veszélyes teremtmény lépett ki a torony tetejére. Mellette tábornítvány helye füstölgött, ami a belehulló esőcseppektől időnként felsistergett. Az alak pusztá kézzel belenyúlt a forró hamuba, hogy csíkot szórjon vele a padlóra. Körkörösén haladt csigavonalban, míg nem a mintázat közepre ő maga került. Füstölgő kezeivel átdörzsölte a csuklya alatt az arcát. Halvány vörös fénypontok jelezték a szemeit vagy azoknak az üregét. Lassan térdre ereszkedett, és leült a sarkaira. Vörös árnyalatban érzekelte a világot, kifinomult hallásával pedig hallott minden neszt maga körül. Az esőcseppeket, a lágy szellő zenéjét, az egerek kaparászását a falak tövében és az üregekben. A vadmacskát, ami éppen egy rágcslót cserkészett be az udvaron vagy a fák recsegéseit a lehűlő időben. Fájdalmat, fáradságot nem érzett már nagyon régóta, mivel egygyé vált a vidék lüktető energiáival mára.

Délről villámlás fénylett fel néha-néha hangtalanul, és ezen az elátkozott helyen ez volt az egyetlen dolog, ami jelezte: van még fény a világban. A környék olyannyira elhagyatott volt, hogy sokaknak az emlékeiből is kihalt már. A nagy ritkán erre tévedő ha megpillantotta, ösztönösen érezte, tovább kell állnia. Nappali fényben a komor falak egy letűnt kor mementójaként magasodtak a cserjék és a magasabb fák fölé, de ha leszállt az éj, az egész épület mintha életre kelt volna. Fura, halvány, alig észrevehető fények tűntek fel, de csak annyira, hogy

aki látja, ne legyen biztos benne, hogy nem csak képzelődik-e. Holdvilágnál még kísértetiesebb volt minden errefelé. Az állatok aktívabbak voltak, és miközben a torony körül ólálkodtak, a neszelésük hozzáadódott a halott hely zörejeihez. Volt köztük bátrabb és félénkebb. Sok kreatúra messze elkerülte, egyesek viszont szinte hazajártak ide. A szárnyasokra kevésbé hatott a spiritusza, így a denevérek és a baglyok előszeretettel tanyáztak a falak között, a kisebb – nagyobb üregekben. A szelídebb, félénkebb vagy óvatosabb jóságok, mint az őzek vagy a vad-disznók felé sem néztek.

A csuklyás alak már teljesen elázott, de szemlátomást egy cseppet sem foglalkozott vele. Csak ült a hideg esőben, miközben már a hamu is szétterült és kihült. Elméje messze szárnyalt mostanra, testéből kilépett, és ebben a pillanatban a villámok felől halk elhúzódo dörgés hallatszott, majd csend lett. A vidék aludni tért.

Folytatása következik...

Első írka